

1

Taakstraf dag 1

Ik heb een taakstraf gekregen en moet me melden op de hoofdlocatie. Iedereen die een taakstraf krijgt, moet daar naartoe: de hoofdlocatie, waar mijn vader werkt en ik vaak 's middags heb rondgehangen om op een lift naar huis te wachten.

Fijn.

Dat wordt dus de plek waar me elke dag zal worden ingewreven hoe verschrikkelijk ik het heb verkloot.

Het gebouw ligt ruim tweeëneenhalve kilometer verderop en ik besluit om te gaan lopen. Ik ben nerveus en hoop dat een wandeling in de frisse oktoberlucht me helpt om me een beetje te ontspannen. Ik heb geen idee wat me te wachten staat. De enige voorstelling die ik ervan maken kan is dat ik straks zit opgesloten in een soort van inrichting, iets wat lijkt op die jeugdgevangenis in september waar het pas goed tot me doordrong hoe diep ik in de shit zat.

Veertig uur taakstraf. Veertig onmogelijk lange uren voor een misdrijf waarvan ik, op het moment dat ik het beging, geen idee had dat het strafbaar was.

Veertig uur in een ruimte met gasten die wel echt crimineel zijn, lui die drugs hebben gedeald op een schoolplein of zo, of geld uit een kassa gejat. Heel andere dingen dan ik heb gedaan. Echte aso's, lui die me rauw lusten, waarschijnlijk.

Veertig uur. Ik weet niet of ik dat trek.

Maar ik moet. De rechter heeft gesproken. Ik loop verder, het noodlot tegemoet, zuig de lucht zo diep in mijn longen dat ik er duizelig van word en wapper met mijn handen tot mijn vingertoppen tintelen.

Mam heeft me vanochtend opgedragen om na de taakstraf met pap mee naar huis te rijden en ook dat maakt me zenuwachtig. Pap en ik zijn sinds het hele gedoe begon geen moment in één ruimte alleen geweest, laat staan dat we samen in een auto hebben gezeten. Pap doet de laatste tijd zijn mond bijna niet open, maar dat hoeft ook niet. Ik weet zo ook wel hoe hij over me denkt. Steeds als ik ergens moet zijn waar hij ook is, word ik vuurrood. Ik schaam me kapot.

Wanneer ik bij het hoofdgebouw kom, heeft bijna iedereen daar zijn boeltje al gepakt en het pand verlaten. De werkdag zit erop en de gangen zijn leeg en verlaten. Ik zie pap achter de computer zitten in zijn kantoor, zijn gezicht badend in het blauwe licht van de monitor, een telefoon tegen zijn oor. Hij knikt onophoudelijk en ik hoor hem zeggen: 'Juist, juist.' Als hij me al gezien heeft, laat hij dat in elk geval niet merken. Ik overweeg even om te blijven wachten tot hij klaar is met bellen en dan te zwaaien of hallo te zeggen of iets anders te doen om de muur tussen ons te doorbreken, maar ik doe het toch maar niet. Het lijkt me beter om niet al te veel ophef over mijn aanwezigheid te maken; ik ben hier niet bepaald voor de gezelligheid. Ik loop door, richting de trap.

De lampen op de eerste verdieping zijn al uit en het is donker op de gang, maar aan het einde valt een rechthoekig tl-schijnsel door een deuropening de hal in. Ik hoor stemmen. Lokaal 104, daar moet ik zijn. Ik loop erheen en hou mezelf voor dat ik vanochtend ook verschrikkelijk gespannen was om weer naar school te gaan terwijl me dat behoort

lijk is meegevallen. Bij de deur blijf ik even staan. Ik haal nog een keer diep adem, voor ik over de drempel stap.

‘... om met z’n luie reet uit bed te stappen omdat-ie anders zo de bak weer in moet.’ Een blond, mager meisje met opvallende veren oorhangers. Aan de bolle buik te zien hoogzwanger. Ze zit over een vel papier gebogen en is druk met stiften in de weer. Terwijl ze bezig is, praat ze tegen een vrouw die met de rug naar de deur naast haar tafel staat. De vrouw knikt instemmend, maar draait zich om op het moment dat het meisje opkijkt en een blik op mij werpt.

Ze draagt een zwarte broek en een zwart jasje, daaronder een witte tuniek. Ze heeft een uitbundige bos krullen, die in springerige, glimmende lokken op haar schedel liggen. Haar lippenstift is dieprood; het maakt haar mond nog voller en zwoeler dan die van nature al is.

‘Dag,’ zegt ze wat stijf en zakelijk. ‘Jij zult Ashleigh Maynard zijn.’

Ik knik.

Ze steekt haar hand uit. ‘Ik ben mevrouw Mosely. Ik leid Teen Talk. Jij bent hier voor je taakstraf, begreep ik.’

Ik knik nog maar een keer en zet mijn rugzak op tafel om er het formulier uit te halen dat ik meegekregen heb. Daarop moet zij de dagen waarop ik werk noteren en mijn uren aftekenen, totdat ik ze allemaal heb gemaakt. Daarna moet ik het formulier weer bij Tina inleveren, mijn advocaat; zij zorgt er dan voor dat het bij de rechtbank komt. Dit is het papier waardoor ik het nog niet af kan sluiten. Wat zou ik dat graag doen! Het achter me laten, zand erover, klaar. Maar die veertig uur lijken nog zo lang, een leven lang.

Het blonde meisje neemt me vluchtig op en buigt zich dan weer hoofdschuddend met haar stiften over het vel papier, alsof het te walgelijk voor woorden is dat ik hier naar bin-

nengelopen ben. Ik negeer haar en keer me naar mevrouw Mosely.

Ze pakt het formulier van me aan en legt het op het bureau. Dan draait ze zich om en leunt met haar billen tegen het houten tafelblad, de armen over elkaar. 'Jij moet dus wat voorlichtingsmateriaal maken over social media, sms'en, appen en dat soort dingen, als ik het goed begrijp?' zegt ze vragend.

'Ja.'

Het blonde meisje maakt een diep oegeluid, maar mevrouw Mosely doet net of ze het niet hoort. Ik draai mijn hoofd opzij en werp haar een kwaai blik toe, maar ze kijkt niet op.

Er wordt twee keer op de deurpost geklopt en een jongen die ik van school ken, wipt het lokaal in. Hij draagt een zwarte spijkerbroek die hem veel te groot is en een leren jasje. Om zijn nek hangt een koptelefoon, zoals dijs dat hebben, en hij heeft een kam in zijn hand.

'Yo, Mose,' zegt hij. 'Wazzup?' Hij mikt in het voorbijgaan zo'n zelfde formulier op het bureau van mevrouw Mosely.

Achter hem komt nog een jongen het lokaal binnen, hij is groot en stil. Zonder een woord sloft hij naar een van de werkplekken met computers achter in het lokaal. Met zijn enorme handen vist hij oortjes uit zijn zak en gaat zitten.

'Hé, Darrell,' zegt mevrouw Mosely. Dan, wat harder: 'Hé, Mack.' De beer achterin heft zijn kin bij wijze van groet, meer niet, propt de oortjes in zijn gehoorgangen en begint driftig met de muis te klikken. Er wandelt nog een meisje binnen. Ze heeft een kort T-shirt aan en een spijkerbroek die zo strak zit dat haar weke buik boven de band uitpuilt en mee blubbert bij elke stap die ze zet. Ze gaat naast het blonde grietje zitten.

'Hi, mevrouw Mosely,' zegt ze. 'Moet u horen wat mijn moeder vanochtend zei over waar wij het gisteren over hadden.'

Mevrouw Mosely houdt haar vinger op om de dreigende woordenvloed van het meisje in te dammen en keert zich naar mij. 'Je kunt het beste op de computer beginnen, lijkt me,' zegt ze. 'Informatie opzoeken, feiten, statistische gegevens. Research doen. Ben jij daar goed in?'

Ik knik. Ik was goed in van alles en nog wat. Was. Ik was goed op school. Goed in hardlopen. Goed in vrienden maken. Goed voor Kaleb.

Waar ben ik nu goed in? Me verstoppen? Honende opmerkingen negeren? Jochies met een kop vol smerige gedachten net zo lang strak aankijken tot zij de eersten zijn die hun ogen neerslaan? Sorry zeggen?

'Mooi, uitstekend. Zoek artikelen, blogs, alles wat je over het onderwerp kunt vinden. Er zullen vast wel een paar uitgebreide websites zijn die erover gaan. Zorg dat je weet welke dat zijn en lees ze. Daar ben je wel een paar weken zoet mee, oké? Gedegen research kost tijd. Daar ben je echt niet in een dag mee klaar en je maakt mij niet wijs dat jij dat wel kunt. Een hele hoop informatie verzamelen, dat eerst. Als je hier straks mee klaar bent, ben jij een deskundige. Misschien weet je het al, misschien niet, maar jij gaat voorlichtingsmateriaal voor scholen ontwikkelen. Denk aan posters, werkboeken, dat soort dingen.'

Ik ken het programma van Teen Talk al van lang voordat ik hoorde dat ik hier naartoe moest. In de onderbouw kregen we Teen Talk-materiaal. Brochures over drugs en jeugdbendes en pesten en drinken en wapens. Ik heb ze nooit gelezen, niet echt. De ib'ers hadden ze in de rekken liggen en zo nu en dan, tijdens een speciale les of een themadag, werden ze uitgedeeld. Ik dacht altijd dat een collega van mijn vader ze maakte, of de schoolpsycholoog. Nooit geweten dat ze geschreven zijn door gasten met een veroordeling. Dat ik er

zelf ooit een zou schrijven, is al helemaal nooit in me opgekomen.

Mevrouw Mosely is nog niet klaar. 'Je bronnen moeten kloppen en betrouwbaar zijn. Je zult ze dus zorgvuldig moeten uitzoeken. Als je voldoende informatie hebt verzameld, kun je beginnen met schrijven. Maak eerst een opzet. Die leg je aan mij voor en als het dan in orde is, kun je het ontwerp gaan maken voor wat het dan ook is waar je aan werkt: dat kan een poster zijn, een brochure, een filmpje. Je mag het zelf ontwerpen, zoals Kenzie hier aan het doen is, maar het mag ook helemaal op de computer. Wanneer je ook daarmee klaar bent, kijken we voordat het daadwerkelijk gedrukt of gemaakt wordt alles nog een keer kritisch door. Als je zo ver bent, heb jij je uren wel gemaakt, denk ik. Oké?' Ze draait zich half om, buigt zich over het bureau, parafeert het formulier en geeft het aan mij terug.

'Oké,' zeg ik, terwijl ik het formulier weer terugneem. Mijn hoofd deint. Ik wil naar huis. De blikken van het meisje branden in mijn rug. En ik weet zeker dat Darrell precies weet wat ik hier doe, ook al heeft hij me in het voorbijgaan amper een blik gegund. Hij zit op Chesterton High. Hij heeft de foto vast gezien, de foto waardoor ik hier terechtgekomen ben. Best kans dat hij 'm zelfs op zijn telefoon heeft, een gedachte die me een heel ongemakkelijk gevoel geeft. Ik had gehoopt dat ik hier in elk geval even verlost zou zijn van de schaamte.

Mevrouw Mosely onderbreekt mijn gedachten. 'Niemand hier heeft hetzelfde tijdschema. Het is dus geen wedstrijd. Kenzie en Amber hebben hun onderzoek afgerond en zijn nu bezig met ontwerpen. Darrell is aan het schrijven. Mack is nog op de computer bezig. En waar is Angel?' Dat laatste vraagt ze de hele groep.

‘Ik hoorde dat ze opgepakt is,’ antwoordt Amber.

‘Nee, man,’ zegt Darrell. ‘Ze spijbelt. Ik zag haar gisteravond bij Manny’s huis.’

‘Wat moest jij daar?’ zegt mevrouw Mosely met een frons op het gezicht.

Darrell lacht, alsof hij dat een geweldig grappige vraag vindt. Hoofdschuddend buigt hij zich weer over zijn werk. ‘Yo, Mose, hoe schrijf je joint? Met een d aan het begin?’ roept hij. ‘Natuurlijk niet, sukkel,’ zegt Kenzie. Amber en zij giechelen. Mevrouw Mosely doet of ze Kenzie’s opmerking en het geïchiel niet gehoord heeft en loopt naar Darrell’s tafel. ‘Geen d. Alleen een j en hier een i, zie je? Je hoort ’m wel, die d, maar je schrijft ’m niet.’

Ik vat het op als het signaal dat ik kan gaan en loop naar de batterij computers achterin het lokaal. Ik ga op het plekje naast de grote kerel zitten die door mevrouw Mosely Mack werd genoemd. Zijn wijsvinger klikt op de linkermuisknop als een specht tegen een boomstam. Ik wil aan de slag, dan is dit zo gauw mogelijk achter de rug en kan ik naar huis, naar mijn kamer, onder de dekens in elkaar kruipen en slapen. Het is een doodvermoeiende dag geweest en morgen belooft niet veel beter te worden. Zenuwslopend. Zoals alle dagen zullen zijn, totdat dit overgewaaid is: het schelden en pesten, het inhalen van de stof die ik heb gemist, de taakstraf, de onzekerheid of Vonnie en ik nog vriendinnen zijn, de angst voor de bestuursvergadering die het einde van paps carrière zou kunnen betekenen.

Ik log in en ga online. Ik voel me meer op mijn gemak dan ik verwachtte. Ik heb een massa verslagen gemaakt voor de topklas Engels en deze taakstraf is weinig anders dan school. Bij die gedachte springen de tranen in mijn ogen. Ik ben van het schrijven van onderzoeksverslagen voor de topklas En-

gels afgezakt naar het schrijven van voorlichtingsfolders voor Teen Talk, samen met een jongen die niet weet hoe hij joint moet spellen, ook al zijn jointjes waarschijnlijk de belangrijkste reden dat hij hier zit.

Voordat ik in het roddelcircuit van Chesterton High het belangrijkste item werd, ging het gerucht dat Darrell zijn stiefvader in elkaar geslagen zou hebben. Die vent heeft een week met een gebroken kaak en een ingeklapte long in het ziekenhuis gelegen en Darrell heeft mazzel gehad dat het bij een tijdje jeugdgevangenis en een taakstraf is gebleven. Als die stiefvader het loodje had gelegd, was hij echt zuur geweest. Dan had het veel beroerder kunnen aflopen voor hem. Maar wat Darrell heeft gedaan, is lang niet zo smeug als wat ik heb uitgespookt en nu heeft iedereen het alleen nog maar over mij.

Ik bijt op mijn lip en probeer die gedachte van me af te zetten, terwijl ik de woorden sexting en tieners intik en op zoeken klik. Er verschijnt een waslijst met artikelen. Ik kreun. De meeste gaan over mij.

2

Augustus

bericht 1

OMG Ash! Ben jij gek, of zo?

De feesten die Vonnie aan het einde van de zomer geeft zijn legendarisch. Van het soort waar in december nog over gepraat wordt. Waar iemand drie uur lang op zijn knieën over het gazon kruipt omdat hij zijn autosleutels kwijt is, waar de duikplank doormidden breekt en waar iemand – niemand weet of wil zeggen wie – een emmer blauw waspoeder in het zwembad kiepert.

Ik heb er nooit een overgeslagen. Vonnie en ik zijn al sinds groep acht beste vriendinnen en haar feesten laat ik niet aan mijn neus voorbijgaan. Ze leveren de mooiste verhalen op en iedereen die iets voorstelt, is er.

Maar wanneer ik dit jaar aankom, ben ik niet bepaald in een feeststemming. Niet alleen omdat coach Igo heeft besloten dat de zomervakantie voor crosscountryatleten officieel voorbij is en ons een aantal heuvels op gejaagd heeft bij een temperatuur die lijkt op die in een oven, al werkt dat niet mee, maar er zijn andere redenen waarom ik niet zo in de stemming ben.

‘Je bent laat.’ Rachel Wellby. Het is het eerste wat ik hoor wanneer ik binnen ben. Vonnie en Rachel kennen elkaar uit het volleybalteam. Ik heb haar wel vaker bij Vonnie gezien,

maar ze heeft iets wat maakt dat ik haar niet mag. Een vorm van jaloezie lijkt het, alsof ze onderhuids voortdurend competitie voelt, zeker als het om mijn vriendschap met Vonnie gaat. Al kan ik niet precies aangeven waarom, ik heb steeds het gevoel dat Rachel geen moer om me geeft, en dat ze een gat in de lucht zou springen als Vonnie me op een dag zou dumpen. Eerlijk gezegd begrijp ik ook niet waarom Vonnie het zo goed met haar kan vinden. Niet dat het er veel toe doet: Vonnie kan met veel mensen goed opschieten. Ze is mijn vriendin, niet mijn bezit.

Rachel staat wat heen en weer te wiebelen, uit haar natte bikini druipt water op het dikke kleed in de hal dat er heel duur uitziet. Er vormen zich donkere vlekken op de stof en ik ruik chloor. Ik kan Vonnies moeder vanuit hun huisje in Cancun bijna horen schreeuwen dat het een handgemaakt kleed is, geweven door een of andere stokoude ambachtsman die ze toevallig hebben ontmoet in een dorpje in een ver land waarvan ik de naam niet uit kan spreken, die precies negentien minuten nadat hij hem af had dood neerviel en dat haar aandenken aan die geweldige reis onvervangbaar is en dat Rachel dus moet maken dat ze met die druipende bende van dat kleed af komt. 'We zijn al zowat verbrand,' zegt Rachel sloom. 'En je hebt de pizza gemist. Ik geloof niet dat er nog iets over is.'

'Ik weet dat ik laat ben,' mompel ik. Ik voel de vermoeidheid in mijn dijen nog. Mijn huid voelt zo heet dat ik het idee heb dat de damp van mijn benen slaat. De geur van water die rond Rachel hangt, maakt dat ik nog meer verlang naar een frisse duik. Ik schop mijn schoenen uit en rommel in mijn gymtas, op zoek naar mijn bikini. 'En verbrand ben ik ook al, dankzij de martelingen van coach Igo.'

'Wauw! Verbrand? Aangebrand zul je bedoelen,' zegt Rachel.

Dan, zangerig: 'Maak je niet druk, joh. Kaleb tovert zo weer een glimlach op je gezicht.'

'Dat denk ik niet,' zeg ik. 'Hij moet spelen.'

Dat is de belangrijkste reden waarom ik pissig ben. Niet om dat hardlopen maar omdat ik in mijn eentje mag drinken, dansen, lui op een luchtbed dobberen, in plaats van samen met mijn vriendje. En dat is niet voor het eerst. Het lijkt wel of ik al de hele zomer alles alleen doe.

Kaleb speelt al een jaar of twaalf basketbal in een buurtteam. Die jongens zijn net broers. Ze doen alles met elkaar. Dit is hun laatste zomer samen. Josh gaat over twee weken de marine in. Carlos gaat naar een privéschool in Illinois. Daniel is een maand geleden met een nieuwe baan begonnen en komt al een tijdje bijna nergens anders meer aan toe. En Jake kwam een paar dagen geleden met een ticket naar Amsterdam aanzetten; enkele reis, een totale verrassing. Hij wil daar blijven totdat hij genoeg sexy Europese dames heeft versierd om Katie te vergeten, die het in het eindexamenjaar met hem heeft uitgemaakt.

Ik moet bij mijn vrienden zijn, Ash, zei Kaleb toen ik hem voorstelde om hen voor één keer te laten schieten voor het vetste tuinfeest van het seizoen. *We hebben nog maar een paar weken samen.*

Maar wij hebben ook nog maar een paar weken samen, protesteerde ik.

Echt niet. Wij blijven altijd bij elkaar.

Kaleb is precies het soort jongen van wie ik hoop dat hij zoiets tegen me zegt. Ik wou alleen dat ik het ook echt kon geloven. Ik heb het wel geloofd. Het heeft ook echt zo gevoeld, alsof 'altijd' echt van ons zou kunnen zijn. Maar op de een of andere manier voelt het de laatste tijd niet meer zo. Het voelt tijdelijk en behoorlijk dramatisch, alsof 'altijd'

een woord is geworden voor de keren dat we niet bij elkaar zijn.

Het lijkt alsof hij 'zijn matties' altijd voor laat gaan. Ik heb de hele zomer al moeten smeken om aandacht en tijd samen, voordat hij straks ook gaat studeren. Over een paar dagen woont hij vier uur rijden hiervandaan. Ik zit nog twee jaar in Chesterton vast om school af te maken, twee jaren die waarschijnlijk voorbij zullen kruipen, terwijl hij feestjes bouwt met weet ik hoeveel meiden. Studentes die natuurlijk zwaar onder de indruk zullen zijn van zijn atletische lijf en zijn intelligentie. Meiden die wel klaar zijn voor 'altijd', veel meer dan een leerling in het eindexamenjaar van de middelbare school dat ooit kan zijn.

Ik grabbel verwoed in mijn gymtas en probeer de ergernis over de rottige situatie met mijn vriendje van me af te schudden zodat ik lol kan maken, net als iedereen op dit feest. Ik kijk op naar Rachel, maar die is afgeleid door gelach in de keuken en heeft zich al giechelend omgedraaid om erheen te gaan, alsof ze weet wat er zo grappig is daar. Typisch. Het is sowieso een wonder dat ze zo veel woorden met me gewisseld heeft.

Ik vind mijn bikini en trippel de trap af naar de badkamer om me om te kleden. Ik pel de meurende hardlooptkleding van mijn lijf, schiet de bikini aan en loop in een rechte lijn naar het zwembad in de achtertuin.

Vonnie ligt languit op haar rug op een strandstoel, haar voeten op de neergeklapte leuning, het hoofd waar de voeten hadden moeten zijn. Een hand hangt slap naar beneden, haar vingers houden voorzichtig een rood plastic bekertje vast. Cheyenne en Annie zitten op een paar handdoeken naast haar. Cheyenne is met Vonnies haren aan het frunniken; ze maakt een vlecht van dunne slierten nat haar, die

straks waarschijnlijk met geen mogelijkheid meer los te krijgen is.

‘Ik zou die zonnebril maar afdoen als ik jou was,’ zeg ik, terwijl ik me op de lege strandstoel naast die van Vonnie laat ploffen. ‘Zo krijg je witte kringen rond je ogen.’

Ze wendt haar hoofd om loom naar me te kijken en registreert na een paar tellen dat ik het ben. ‘Ashleigh!’ gilt ze. Ze komt overeind en slaat haar armen slapjes om me heen, alsof ze nu al te veel gedronken heeft. ‘Je bent er!’

Alsof ik ook maar een moment heb overwogen om niet te komen. Ik lach, beantwoord haar omhelzing en word dan bijna op de grond gesleurd omdat zij zich weer ruggelings op haar stoel laat vallen. ‘Sorry dat ik zo laat ben,’ zeg ik, terwijl ik me uit haar omhelzing probeer los te maken. ‘De training duurde een eeuwigheid. Igo heeft ons zowat afgemaakt, vandaag.’ Ik pak haar bekertje en neem een slok. Het is lauw en zo zoet dat mijn kiezen pijn doen.

Ze wappert met een hand voor haar neus. ‘Pfff! Ik ruik het!’ Ze lacht en de anderen lachen met haar mee. Dan draait ze zich op haar buik en roept: ‘Stephen! Ashleigh heeft net zo’n behandeling nodig als jij mij daarnet gaf!’

Ik heb geen idee wat ze bedoelt, maar binnen een paar tellen duikt Stephen Fillman op uit het diepe, samen met zijn vriend Cody. Vorig jaar zijn zij met een flinke footballbeurs naar staatsuniversiteiten vertrokken. Het water stroomt van hun harige benen en van hun torso’s, spat op de betonnen ondergrond. Ze komen op me af.

‘Nee!’ gil ik, wanneer Stephen mijn spartelende onderbenen onder zijn arm knelt. Cody loopt om de ligstoel heen en grijpt me om mijn middel. ‘Stop!’ krijs ik, rillend om het koude water dat van hun lijven op mijn huid druipt. Ik mep Cody met mijn vlakke hand tegen zijn armen. Vonnies bekertje valt op de

grond. Ze scheldt en roept: 'Dat kost je een drankje, dame!' Ik registreer het amper want de jongens hebben me al opgetild en zwaaien me heen en weer boven het diepere gedeelte van het zwembad, voordat ze loslaten.

Ik maak een buiteling en plons in het water, dat zo fris en koud is dat het me de adem beneemt. Ik blaas bellen door mijn neus zodra mijn hoofd onder water is, voel hoe het mijn ledematen streelt, me omlaag trekt naar de beschilderde bodem van het bad. Mijn haren slierten rond mijn gezicht en ik zwaai traag met mijn armen, als in een droom, tot ik met mijn voeten de bodem voel en me afzet en omhoog schiet, richting de hemel die er gefilterd door het water onwaarschijnlijk blauw uitziet.

Ik kom lachend en proestend boven, gewichtloos, alsof alle zorgen en angsten, alles wat ik met me meege dragen heb, van me afglijden en als zandkorrels naar de bodem van het zwembad zinken.

Het zal lang duren voordat ik me weer zo voel. Heel lang.